

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Εν Ἀθῆναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσᾷ 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΨΑΧ' ΤΟΥΣ ΟΛΟΥΣ

(Πρὸς τὸν Τρικούπην)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ψάχ' τους ὅλους, ψάχ' τους ὅλους

Ὅλοι, ὅλοι, κάτι κρύβουν,

Εἶναι λερωμένοι ὅσω

Καὶ τὰ χέρια τους ἂν νίβουν.

Ψάξε τους, ἐχθροὺς καὶ φίλους

Ψάξε ὅλη τὴν παρέα

Κι' ἀπ' τὴ Ρούμελη κι' ἀπ' ὅλα

Τὰ νησιὰ καὶ τὸ Μωρέα,

Ψάξε ψάξε, 'στό Χριστό σου,

Καὶ τὸν ἴδιον ἐμαυτό σου.

Ψάξε, μὴ σκιαχθῆς καθόλου

Ὅλα ὅλα τὰ ταμεῖα

Τὰ σχολεῖα τῶν ἀρρένων

Καὶ τὰ παρθεναγωγεῖα...

Μὴ ντραπῆς νὰ ψάξης ὅλο

Τὸ Ἀρσάκειο κι' ἀκόμα

Ὅ,τι θηλυκὸ κρατιέται

Ἀπ' τ' ἀρσενικὸ σου κόμμα.

Ψάξε, ψάξε, 'στό Χριστό σου,

Καὶ τὸν ἴδιον ἐμαυτό σου.

*

Ψάξε, ψάξ' τὸ βασιληᾶ μας,

Ψάξε τὸ διάδοχό του,

Ψάξε ὅλο τὸ λαό σου,

Ψάξε ὅλο τὸ λαό του,

Μέσ' 'στὴν κάσσα, μέσ' τὴν τζέπη

Ὁ καθένας κάτι κρύβει,

Ἡ κλεψιά μας βασιλεύει

Σὲ παλάτι καὶ καλύβη,

Ψάξε, ψάξε, 'στό Χριστό σου,

Καὶ τὸν ἴδιον ἐμαυτό σου.

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΑΙ Ο Κ^{ος} ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

Η

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΕΙΣ ΦΟΙΤΗΤΑΣ

Αἷσχος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ! Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον αἷσχος καὶ εἰς τὰ πλούτη αὐτοῦ !

Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ μεγαλειότερο *ρεζιλίσι* δι' αὐτὸ τὸ ἑκατομμυριοῦχον ἡμῶν καθιδρυμα, παρὰ νὰ τείνῃ δίσκον ἐπαίτου, διὰ νὰ κατορθώσῃ καὶ αὐτὸ νὰ στείλῃ ἀντιπροσώπους τοῦ δλίγου σπουδαστάς του εἰς τὸν ἐν Βονωνίᾳ Μαθουσάλαν τῶν Πανεπιστημίων. Ὁ γενναῖος καὶ λεοντοκάρδιος αὐτοῦ Πρύτανις κ. Ἀρεντούλης ἐδείχθη κατὰ τὴν θλιβεράν ταύτην περίστασιν, ἥττων ἑαυτοῦ. Ἐξῆρε μὲν ἀφ' ἐνός τὸ κοσμοπολιτικὸν φρόνημα τῶν φοιτητῶν δι' εὐφραδοῦς ἀγορεύσεως προτρέψας αὐτοὺς ὅπως ἀντιπροσωπεύσωσι τὴν Μικράν Ἑλλάδα ἐν ἐπιστημονικῇ πανηγύρει τῆς Μεγάλης, ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἐταπείνωσεν αὐτοὺς, κατέστρεψε τὸ γόητρον τοιαύτης εὐγενούς ἀποστολῆς καταδεχθεὶς νὰ ἐκλιπαρήσῃ ὑπὲρ αὐτῶν ὡς καὶ ὑποτιμήσῃς ναύλων παρὰ τῇ Ἰταλικῇ πρεσβείᾳ καὶ δεχθεὶς τὴν σκουλούδειον ἐκείνην συνδρομὴν δισχιλίων χρυσῶν φράγκων, πρὸς εὐδωσιν τοῦ ταξειδίου.

Ἀφοῦ τὸ πολυτάλαντον ταμεῖον τοῦ Πανεπιστημίου μας δὲν ἀπεφάσιζε νὰ διαθέσῃ μίαν ἢ δύο ψωροχιλιάδας δραχμῶν ὑπὲρ τοιοῦτου εὐγενούς σκοποῦ, ὥς ἔλειπεν ὁ τοιοῦτος ἐξευτελισμὸς αὐτοῦ, δι' οὗ ἐκτιθέμεθα καὶ εἰς τοὺς ξένους.

Ἀπορίας ἄξιον εἶναι πῶς δὲν ἀπεφάσισαν νὰ βγάλουν καὶ κανένα δίσκο εἰς τὰς ἐκκλησίας, κατὰ τὰς ἀγίας καὶ μεγάλας ταύτας ἡμέρας, ὑπὲρ τῶν ταξειδιωτῶν αὐτῶν φωνάζοντες παρακλητικῶς :

— Διὰ μίαν πτωχὴν οἰκογένειαν !

Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἴδιον Πανεπιστήμιον, ἐπὶ Καραμήτσα πρυτανεύοντος, ἔδαπάνησε, κατὰ τὰς ἐορτάς τῆς ἀμφισβητουμένης καὶ ἀμφιβόλου ἐκείνης ἐνηλικιώσεως τοῦ Διαδόχου.

τρεις ἕως τέσσαρας χιλιάδας δραχμῶν διὰ μόνας τὰς πυγολαμπίδας τοῦ κ. Χρηστομάνου καὶ δαπάνῃ τοῦ ταμεῖου αὐτοῦ, ἐτέλεσεν ἐκείνην τὴν ἀλλόκοτον λαμπραδρομίαν, ἥς ὅμοιαν δὲν ἀναφέρουν τὰ χρονικά οἰουδήποτε εὐρωπαϊκοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἥτις δὲν ἐπερίμενε νὰ σθεσθοῦν αἱ δᾶδες τῆς, διὰ νὰ σθεσθῇ αὐτὴ ἐν τῇ γελοίᾳ λάμπει τῆς.

Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι τὸ πλούσιον Πανεπιστήμιον ὁμοιάζει, ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, πρὸς πατέρα Ἑξηνταβελόνην, προτιμῶντα νὰ ψωμοζητήσουν τὰ παιδιὰ του παρὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ πουργί του αὐτοῦ καὶ νὰ τοὺς εἰπῇ :

— Λάβετε, φάγετε ;

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἀλλόκοτος ξηνταβελονιὰ τοῦ πανεπιστημιακοῦ ἡμῶν ταμεῖου μᾶς διεγείρει καὶ μίαν ὑπόνοιαν.

Πῶς ! δὲν εἶχεν ἄρά γε δύο χιλιάδας δραχμῶν αὐτὸ νὰ στείλῃ δι' ἐξόδων τοῦ ἀντιπροσώπου εἰς τὴν Βονωνίαν καὶ ἔπρεπε νὰ ἐλέσῃ τὰ τέκνα του εἰς πλούτος ὑπόπτου πάντοτε προελεύσεως ;

Νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε ὑποπτον καὶ εἰς τὸ ταμεῖον αὐτό ;

Νὰ μὴν ἐπέρατεν ἀπὸ πάντων τοῦ ἡ σκιά τοῦ *τετριγγεωμένου* Βλαχάνη ; Ἀ! βεβαίως ἔλλειμμα θὰ παρουσιάξῃ ἀπροσδόκητον.

Κύριε Τρικούπη, ἐξέλεγξιν καὶ ἐδῶ.

Δὲν πρέπει νὰ σοῦ διαφύγῃ τὸ Πανεπιστήμιον, ἀφοῦ δὲν σοῦ διέφυγε τὸ Ἀρσάκειον, ἂν καὶ νομίζομεν ὅτι ἡ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ ἐξέλεγξις εἶναι ἀτελεστάτη, ἀφοῦ περιωρίσθη μόνον εἰς τὰ τοῦ ταμεῖου αὐτοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐξέλεγξιν ἄλλων τινῶν ταμείων ἐκ τῶν τῆς *παρέας* σου δὲν λέγομεν τίποτε, διότι, αἱ ἡμέραι ποῦ εἶναι, θὰ ἦτον ἁμαρτία ἂν σ' ἐγγίζαμεν εἰς τὸ δημοσίον.

Αὐτὰ ἐν παρενθέσει. Τώρα ἐρωτῶμεν :

Θὰ εὐρεθοῦν φοιτηταὶ Ἑλληνες ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου πλουσιωτάτου, καταδεχόμενοι νὰ ταξειδεύσουν *ἐπαιτηδὸν* εἰς Βονωνίαν, ὅπως ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐκεῖ, ἐν τῇ **Μεγάλῃ Ἑλλάδι**, τὴν **Μικράν**, τόσῳ **μικροῖ** αὐτοὶ ;

— 29 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 29 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετέφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι ἐξήρχετο τοῦ κίονος καὶ ἡ ἰδέα αὕτη κατέλαβεν εὐθὺς τὸ πνεῦμα τοῦ Μουράτ.

— Ἄν ἦτο ζαρωμένος εἰς τὸ ὑποβαστάζον τὴν ἀψίδα τοῖχος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὁ ἐφέντης, θὰ πῇ ὅτι εἶναι κούφιο . . . καὶ θὰ ἔχῃ ἐξοδόν, ἂν δὲ ἔχῃ ἐξοδὸν ἔχει καὶ εἴσοδον.

Ἐπειδὴ δὲ εἶχε τὸ πνεῦμα ἐξηρηθευμένον, ἐξῆγεν ἐκ τοῦ ἀρκούντως λογικοῦ τούτου συλλογισμοῦ ὑπερβολικὰ συμπεράσματα.

— Ἄν αὐτὸς ὁ στύλος εἶναι κούφιος, διανοήθη, θὰ πῇ

ὅτι περικλείει δρόμον, ἢ κλίμακα. Ἡ κλίμαξ αὕτη θὰ φέρῃ κάπου . . . καὶ διατί νὰ μὴν ἀπολήγῃ εἰς τὸν θησαυρόν ;

Ἀπαξ *πελαγώσας* εἰς τὰς ὅπως οὖν τολμηρὰς ταύτας εἰκασίας, ὁ ἐφέντης, τὸ καλλίτερον ὅπερ εἶχε νὰ πράξῃ ἦτο νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν.

Ἠγέρθη, καὶ βαδίζων ἀσφορητῇ, ἐφθασεν εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ὁ ἄνθρωπος.

Διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸν στύλον ὁ Μουράτ, μόνον τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ κάμῃ χρῆσιν, διότι ἦτο σκότος πολὺ ὑπὸ τὴν ἀψίδα. Περιφέρων δὲ αὐτὰς ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐνόησεν ὅτι, εἰς ὕψος τριῶν ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, εἶχε ῥωγμὴν, ἱκανῶς εὐρείαν ὅπως διέλθῃ ἄνθρωπος δι' αὐτῆς, μετ' ὀλίγης δεξιότητος, ἀλλὰ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ εἴσοδος ἦτο ἀδιέξοδος.

Ἦσως ὁ ἄνθρωπος εἶχε καταφύγει ἐκεῖ, διὰ νὰ κοιμηθῇ, ἐκτὸς ἂν ἐκρύβῃ ὅπως ἐνεδρεύτῃ τινά.

Ὅπως δὲ ὁ Μουράτ εἰσέδυσεν εἰς αὐτήν, καὶ εἶδεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθος· ἤτοιμάζετο δὲ νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ἠσθάνθη δροσερὸν ἀέρα ἄνωθεν. Ὑψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ διέκρινεν ὅτι ἄνωθεν αὐτοῦ ὑπῆρχε κενόν· ἦτο ὡς ἐν φρέατι ἢ ἐν καπνοδόχῃ. Ὑψωσε τὰς χεῖρας καὶ συνήντησε λεπτόν τι καὶ ἐξέχον ἔρεισμα. Ἦν δὲ τοῦτο βαθμὶς, ἡ τελευταία βαθμὶς κλίμακος ἥτις ἐφθανεν ἄνωθεν τοῦ φεσίου του.

— Ποιὸς ξεύρει, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Μαχμούτ βέη, ἂν ἐκεῖνος ὁ περιπλανώμενος δὲν εἶναι κανέννας ἀπὸ

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΓΡΗΓΟΡΑΚΗΣ, ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΚΑΙ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ.—Ο ἐκ τῆς Τριάδος τῶν φρεσκοφυλακισμένων περισσότερο ὄλων ἐλκύνει τὰς συμπαθείας τοῦ χριστιανικοῦ ἡμῶν κόσμου κ. Γρηγοράκης ἦτο ἄνθρωπος πολλοὺς ὑποχρεώσας. Ὅσφ δὲ καὶ ἂν διεφημίζετο ὡς Δηλιγιαννικός, δὲν ἐφέρετο ἀσπλάγχυνος πρὸς τοὺς Τρικουπικούς. Πολλοὺς γὰρ καὶ δετ. Πρὸς αὐτοὺς ἐφαίνετο ἡσιστα βλαχάκος. Ἡ θυρὶς τοῦ ταμείου τοῦ ἦτο διὰ τὸ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ κόμμα τόσον ἀνοικτῇ, ὥστε καὶ ὁ τῆς παιδείας ὑπουργὸς κ. Μανέτας ὤφειλεν εἰς αὐτὸν ὑποχρεώσεις, διότι τῷ εἶχε προκαταβάλλει τοὺς μισθοὺς του μέχρι τέλους τοῦ 1888 καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης κ. Βουλπιώτης (σοὺς!) διότι τὸν προηκόλουε μέχρι τέλους Ὁκτωβρίου, καὶ οἱ φίλοι βουλευταὶ Γιαννουῦκος καὶ Κοσσονάκος, (ὁ καὶ ἐν τῇ φυλακῇ πάντῃ χριστιανικῶς ἐπισκεψάμενος αὐτὸν) διότι προεξώφησεν αὐτοὺς τὴν προσεχῇ τῆς Βουλῆς σύνοδον καὶ τόσοι ἄλλοι τρικουπικῶτατοι, τῶν ὁποίων δὲν ἐχάλασε τὴν καρδίαν τυραννῶν τὴν τζέπη ν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ὁ Γρηγοράκης ἦτο καὶ εἶναι τίμιος ἄνθρωπος ἐπιβεβαιωθείς πολὺ ὑπὸ τῆς περὶ αὐτὸν κοχλαζούσης ἀτμοσφαιρας.

Ο Ἀγαθόπουλος παραλαμβάνει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του οἰκονόμον τοῦ σπητιοῦ πρὸς ὃν λέγει:

— Κύττα καλὰ μὴ μοῦ παρουσιάσης ποτὶ περίσσευμα οὔτε ἐλλείμμα γιὰτὶ σὲ χῶνω στοῦ Τριγγέτα.

— Ἀ! ἔννοια σου ἀφεντικὴ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ στὰ φέρνω ἴσα ἴσα.

Μεταξὺ δύο ῥωμαντικῶν κατὰ τὴν παρέλασιν τοῦ ἐπιταφίου:

— Ἀχ! ἔσταξ' ἡ λαμπάδα τῆς ἐπάνω μου καὶ μοῦ ἐφάνη ὡς δρόσος πρῶν' ἢ ἐπὶ ἄνθους.

— Ἐμένα ἔσταξ' ἡ λαμπάδα μου ἐπάνω τῆς καὶ ἐφαντάσθην ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνεφλέγετο τέλος ὑπὲρ ἐμοῦ ἡ καρδία τῆς.

Εἶς ὁπαδὸς τῆς πραγματικῆς σχολῆς:

— Τί ἔχετε νὰ τραβήξετε γιὰ νὰ βγάλετε τὰ κερά!

Μεταξὺ δύο λωποδυτῶν.

Ο λόγος περὶ Λάσκαρη:

— Ἀμ' αὐτὸς πιά μ' ἐντρόπιασε. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ κρύβῃ καὶ στὰ μπακάλικα τῆς κλεψιάς του.

— Σῶπαίνε! Ὅλα συγχωροῦνται σήμερα, τέτοια ἔμερα.

— Ἀ! ἔχεις δίκην, ὡς κ' ὁ Χριστὸς ἐσυχώρεσε σήμερα τὸν συνάδελφόν μας ληστὴν.

ΧΙΛΙΑΙ ΣΟΥΤΑΝΙΚΑΙ ΑΙΡΑΙ.—Ο Σουλτάνος ἔστειλεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ΧΙΛΙΑΣ ΑΙΡΑΣ διὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Πάσχα! Τί εἶν' τούτα!

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΟΥ

I

Μέσ' τὴν Ἀγίαν τῶν Παθῶν, μεγάλη σου Ὀδομάδα,
Θυμῆσου μας καὶ μᾶς Χριστέ, κ' ἀπὸ τὸ μέτωπό σου
Χῦσε μὴ ἀχτίδα θεϊκὴ στὴν ἔρημην Ἑλλάδα,
Ποῦ πρώτη, πρώτη ὄδασε, Χριστέ μου, τὸ σταυρό σου.

Ὡ! εἶν' αὐτὴ ἡ δεύτερη, Χριστέ μου, Παναγιά σου
Αὐτὴ σὲ ξαναγέννησε, μὲ τὴ γλυκεῖα λαλιά της
Αὐτὴ, Χριστέ, σὲ σήκωσεν ἀπὸ τὸ Γολγοθα σου
Καὶ ματωμένο σ' ἔσφιξε τριχτὰ στὴν ἀγκαλιά της.

Στὴ γλώσσά της πολέμησες, Χριστέ, τὸν Ὀλυμπό της,
Μ' αὐτὴ τὴ γλώσσα γιὰ θεοῦς, θεοῦς ἔχεις γκρεμίζει,
Αἰῶνας σήκον ἡ Ἑλλάς γιὰ σένα τὸ σταυρό της
Καὶ εἶδε ἐτ' ἅγιον βῆμά σου σαρκί τοῦ Δεσπότη.

Γιὰ σέν' ἀπὸ τ' ἀχέλι της ἐσδύστηκε τὸ γέλοιο,
Ἡ Ἀθηνᾶ της ντύθηκε καλόγηρα θλιμμένη,
Τὸν Ὀμηρὸ της ἔκαψε κ' ἐπῆρε τὸ βαγγέλιο
Κ' ἐξέχασε τὴ δόξα της ἐτὰ πάθη σου σκυμμένη.

Τρεῖς μέραις ἔμεινες, Χριστέ, στὸν κόσμον πεθαμένους
Καὶ τρεῖς αἰῶνας ἔλυονε μέσ' στῆς σκλαδιᾶς τὸ μνημα,
Ἡ δευτέρῃ σου Παναγιά, μ' ἄς εἶσαι σχωρεμένος
Τί λέω; Σχώρα με, Χριστέ, κ' εἶπα μεγάλο κρῖμα.

Ἀπ' τὸ σταυρό σου σχώρεσι κ' ὑπομονὴ φωνάζεις
Μ' ἀπ' τὸ μνημα σὰν κυλᾷ τὴν πέτρα κ' ἀμολιέσαι,
Κρατᾷ σημαία κόκκινη, τὴ λευθερίαν γιορτάζεις
Κ' ἐπαναστάτης, ἀπ' τὴ γῆ στοὺς οὐρανοὺς πετιέσαι.

Τόσα παιδιὰ δὲν ἄκουσαν ἀνάστας καμπάνα,
Κ' ἀκόμα ζοῖ καὶ χολὴ εὐνοῦχοι τὰ ποτίζουν,
Τὰ λαχταρᾷ ἡ μάνα τους, σὺ ξέρεις ἀπὸ μάνα
Καὶ τί θὰ πῇ ἀπ' τὸ παιδί τὴ μάνα νὰ χωρίζουν!

Ἀπ' τὸ σταυρό σου χάνουνε τὸ θάρρος... ἔσταυρώσου
Καὶ δείχ' τους τὴν ἀνάστασι, μὴ δείχνης τὸ σταυρό σου.

τοὺς κακούργους ποὺ ἐγδυσαν χθὲς τὸν λοχαγόν, καὶ ἂν ἡ συμμορία τοῦ δὲν ἐξέλεξε τὸ ὑδραγωγεῖον τοῦ Οὐάλεντος διὰ ν' ἀποθηκεύῃ τὰ κλοπιμαῖα;

Μὰ τὸν Ἀλλάχ, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ.

Ο δὲ Μουράτ ἤρχισε ν' ἀναρριχᾶται μετὰ θάρρους, εἰ καὶ δὲν ἔφερεν ὄπλον μεθ' ἑαυτοῦ.

Ἀνέβη κλίμακα ἐλικοειδῇ καὶ ἀρκούντως εὐρεῖαν καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ ἐναέριον ὑδραγωγεῖον ὅπερ διαπερᾷ εἰς ὕψος ἑκατὸν ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, μίαν ὅλην συιοικίαν τῆς Σταμπούλ. Τὸ ὕδωρ ἔρρεεν εἰς εὐρὺν ὀχετὸν καλυπτόμενον ὑπὸ θόλου ἀρκούντως ὑψηλοῦ ὅπως δύναται τις νὰ σταθῇ ὑπ' αὐτὸν ὄρθιος. Στρογγύλαι ὁπαί, κατ' ἀποστάσεις, ἐπέτρεπον τῷ Μουράτ νὰ βλέπῃ τὴν πόλιν πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ νὰ εὐρίσκη τὸν δρόμον του.

Τὸ ὑδραγωγεῖον διασκελίζει κοιλάδα χωρίζουσαν δύο τῶν ἐπτά λόφων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ο μὲν εἰς τῶν λόφων τούτων φέρει τὸ Τζαμί Μωάμεθ τοῦ Β', ὁ δὲ ἕτερος τὴν Ἀγίαν Σοφίαν καὶ τὸ Ἐσκι σεράϊ (παλαιὸν ἀνάκτορον).

Τὸ ρεῦμα διευθύνεται πρὸς τοῦτον, ὅπου ἡγείροντό ποτε τὰ μεγάλα ἀνάκτορα τῶν ἐλλήνων αὐτοκρατόρων, καὶ παρείχε τότε ὕδωρ εἰς πίδακας, καταρράκτας, καὶ ἀναριθμήτους δεξαμενάς· σήμερον παρέχει εἰσέτι τὸ ὕδωρ αὐτοῦ εἰς τὴν γλαφυρὰν κρήνην τοῦ σουλτάν Ἀχμέτ, τὴν πρὸ τῆς ὑψηλῆς

Πύλης, καὶ πλῆθος ἄλλων διεσπαρμένων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ἐσκι σεράϊ.

Ὁ Μουράτ ἐγίνωσκεν ὅτι προσαναβαίνων τὸ ρεῦμα θὰ ἐφθανεν εἰς τὰς ἀπεράντους δεξαμενάς τοῦ Βελιγραδίου, ἀλλ' ἠγνόει ποῦ ἤθελε καταλήξει κατερχόμενος αὐτό.

Ὁ ὀχετὸς θὰ διηρεῖτο ἴσως κατὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ εἰς διάφορα ρεῦματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον βατὰ, καὶ ἐπὶ τέλους ἴσως δὲν εἶχεν ἄλλην διέξοδον εἰμὴ στενοὺς σωλῆνας.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Μουράτ εἰλκνέτο περισσότερο πρὸς τὸ στόμιον ἢ πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ τεχνητοῦ ποταμοῦ.

Διατί; Οὔτε νὰ εἶπῃ ἡδύνατο, οὔτε νὰ ἐξηγήσῃ τί προὔτιθετο νὰ πράξῃ ἀκολουθῶν τὴν παράδοξον αὐτὴν πορείαν. Τὴν διανοίαν του ἀπησχόλει ἐν ταῦτῳ καὶ ἡ συμμορία τῶν κλεπτῶν ἧς ὡς ἀρχηγὸν ὑπώπτευε τὸν Χαριτίδην, καὶ ὁ θησαυρὸς τοῦ Βυζαντίου.

Τὸ ὑδραγωγεῖον ἡδύνατο νὰ φέρῃ αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ἀποθήκην ὅπου ἐκρυπτον τὰ κλοπιμαῖά των οἱ κακούργοι καὶ εἰς τὸν κρυψώνα ὅπου ἀπὸ αἰῶνων ἀνεπαύοντο τὰ κειμήλια τοῦ στέμματος τοῦ Κωνσταντίνου.

Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ἡ πρώτη εἰκασία ἦτο πιθανωτέρα, ὁ δὲ ἄνθρωπος ὃν εἶδεν ὁ Μουράτ ἐξολισθήσαντα ἐκ τοῦ στύλου ἡδύνατο νὰ ᾔναι καὶ χρυσοθήρας καὶ ληστής.

Οὕτως ἐσκέπτετο ὁ ἐφέντης, ὅστις βεβαίως θὰ ἐπραττε κάλιον ἂν ὑπεχώρει ἀντὶ νὰ ἐπιδιώκῃ ἄφρονά ἐπιχειρήσιν. Ἐξακολουθῶν δὲ τὸν δρόμον του διηυθύνθη ἀδιστακτικῶς πρὸς τὸν

II

Χριστέ και τί μας, ἡ χάρις με τὸ μαρτύριό σου ;
 Ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἔχουσε τὸ θεϊκὸ πλευρὸ σου
 Πόσαι φοραὶ ἐμίθουν, πόσαι φοραὶ μελοῦνε
 Τὰ φαρδομάνικα θερὰ ὅπου σὲ λειτουργοῦνε !
 Πόσαι φοραὶ σταυρόνουνε κι' αὐτοὶ τὸν ὁμοῖό τους
 Γιὰ νὰ κρεμάσουνε χρυσὸ σταυρὸ ἀπ' τὸ λαιμὸ τους !

Χριστέ, και τί μας, ἡ χάρις με τὸ μαρτύριό σου ;
 Ἀγάπη σ' ὅληνα τῇ γῇ κι' ἂν ἦταν τ' ὄνειρό σου,
 Ὡς τὸ αἷμα τῆς κολύμπησε ἡ Χριστιανωσύνη
 Κι' ὁ ἄγιος φανατισμὸς ἀκόμη αἷμα πίνει.
 Ἀν εἶπες σὺ καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀκόμα ν' ἀγαποῦμε
 Ἐμεῖς καὶ φίλο ὅσων ἐχθροὶ, Χριστέ, δὲν πολεμοῦμε ;

Χριστέ και τί μας, ἡ χάρις με τὸ μαρτύριό σου
 Καὶ μετὰ τῇ βασιλείᾳ σου ᾠηλὰ ἔστον οὐρανὸ σου ;
 Τὴν πίστι ; Μέτρησε, Χριστέ, σ' αὐτοὺς ποὺ σὲ λατρεύουν
 Ἐνας Θωμᾶς ἂν πιστέψῃ, χιλιάδες δὲν πιστεύουν.
 Χιλιάδες ψάχνουν τὸ πλευρὸ, ἀγγίζουν τὰ καρφιά σου
 Καὶ πάλι κληρο ρίχνουνε, Χριστέ μου, ἔσ' ἀκουτιά σου.

Και τί μας, ἡ χάρις, Χριστέ, με τὸ μαρτύριό σου ;
 Χιλιάδες Πέτροι ἄρμυρες ἀπάζουν τὸ σταυρὸ σου
 Καὶ σ' ὄνομά σου τ' ἅγιο ἀγριοβασανίζουν
 Κρεμοῦν, τροχοῦνε, πελεκοῦν, ξεκοκκαλορραλίζουν
 Κι' ἐκεῖ ᾠηλὰ ἔστον οὐρανὸ πετοῦν θυμιάματά των
 Φριχτὸ κρεατοτσίνιασμα ἀπὸ τὰ θυματά των.

Χριστέ και τί μας, ἡ χάρις, με τὸ μαρτύριό σου ;
 Ἀχτὶδ' ἂν χύνης θεϊκὰ ἀπὸ τὸ μέτωπό σου,
 Μὲ λόγῳ ἀγάπης τὸ πικρὸ ποτήρι σου κι' ἂν πίνῃς,
 Γιὰ ὅς ἀπ' τὸ ποτήρι σου τί φαρμακάδα χύνεις...
 Ἐμεῖς ποὺ σὲ πιστέψαμε ὅτ' ἡ οἰκουμένη πρώτη
 Ἰούδα βρήκαμε παντοῦ ὅτ' ἡ πλάτ' μας προδότῃ.

Χριστέ και τί μας, ἡ χάρις με τὸ μαρτύριό σου ;
 Τὴ λευτεριά κι' ἂν ἔσπερνε τὸ Εὐαγγέλιό σου,
 Ἐμεῖς πικροθερίσαμε σκλαβιά κι' ἀκόμ' ἀκόμα
 Ποτίζει ξύδι καὶ χολὴ τὸ χριστιανὸ μας στόμα,
 Καὶ χριστιανοὶ κι' ἀντίχριστοι ἀπάνω μας χουμοῦνε
 Σταυροὶ καὶ μισοφύλλα, Χριστέ, μας πολεμοῦνε.

Και τί μας, ἡ χάρις, Χριστέ, με τὸ μαρτύριό σου ;
 Ὡς καὶ τὸν τόπο π' ἁγίασεν ὁ τίμιος σταυρὸς σου,
 Παταὶ τῆς ἄγας τὸ παιδί καὶ ὁ σὺ λημοσύνη,
 Τὴν ἄδεια ν' ἀνέδωκε ὅτ' ὁ λογοθὲς μας δίνει.
 Στὸν ὁμὸ μας σηκόνουμε, ἀκόμα τὸ σταυρὸ σου
 Νὰ τί μας, ἡ χάρις, Χριστέ, με τὸ μαρτύριό σου.

Ραμπαγᾶς.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

Ἡ νηαὶς κι' οἱ νηοὶ μαζεύθηκαν ν' ἀκούσουν τ' ἅγια πάθη
 Καὶ τρέχουν καὶ σωριάζονται στῆς Ἐκκλησίας τὰ βάθη
 Ὅσῳ τὰ μάτια κάρφισαν καὶ βλέπουν τὸν παπὰ τους
 Τόσῳ ξεκάρφωτα ἄλλοῦ πετοῦνε τὰ μυαλά τους.
 Ἔτσι κι' ἡ θάλασσα ἡ γοργὴ ἀκίνητ' ἡσυχάζει
 Ὅταν τῆς γῆς τὰ σωθικά βαθὺς σειμὸς ταραίζει.

Ἦως σὲ λαμπρύνει, Κύριε, τ' ἀκάνθινο στεφάνι,
 Χαρὰ σὲ ὅποιον ὅσων ἔσ' ἡ γωρίζει νὰ πεθάνῃ
 Χαρὰ ἔστον Ἠλίο τὸν χρυσὸ ποῦ ὅταν πάει νὰ δύσῃ
 Μὲ σύννεφα τὴν δύση του φροντίζει νὰ στολίσῃ
 Δὲν τοῦ σκεπάζουνε τὸ φῶς καὶ δὲν τόνε σκοτίζουν
 Μὲ χρώματα γλυκύτερα παντοῦ τοῦ τὸ σκορπίζουν.

Χριστέ, Χριστέ, ποῦ πέθανες γιὰ τὴν ζωὴ καὶ μόνῃ,
 Ποῦ ἔχεις μετὰ τὸν θάνατον τὸν θάνατο συντρίφει
 Τὸν θάνατον, ἀπαίσιον διαμάντι ποῦ ἡ σκόνῃ
 Ἡ ἰδικὴ του μοναχὰ μπεροῦσε νὰ τὸ τρίψῃ,
 Χριστέ...

Μὰ βλέπω Σατανᾶ ἀγγελοκαμωμένο
 Ποῦ σ' τῆς ματίας τοῦ με τραβᾷ τὸν Ἄδῃ νὰ με χῶσῃ
 Ἀχ! ἀπ' τῆς τρέλλας τὸ παιδί ποῦ τρέχ' ἀρματωμένο
 Ὅτ' ὁ σταυρὸς σου δὲν μπορεῖ, Χριστέ, νὰ μας γλυτώσῃ!

Κώστας.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Μετὰ πάσης πεποιθήσεως τρέξατε ν' ἀγοράσετε τὰ ΠΑΣΧΑΛΙΑ-
 ΤΙΚΑ ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΣΑΣ ἀπὸ τοῦ κ. Παντελῆ Στουπάκη, (ὁδὸν Σο-
 φοκλέους, παραπλευρὸς Ἀρείου Πάγου), τὸ Σιμῆ τοπωλεῖο,
 ἢ Κωνσταντινουπόλιν.

λόφον τῆς Ἀγίας Σοφίας, ἕως οὗ ἐξηντηλημένος ἐκ τοῦ κόπου
 ἡσθάνθη ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἡτοιμάζετο δὲ νὰ καθήσῃ
 ὅτε ἡ χεὶρ τοῦ ἡσθάνθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον τοίχος διὰ νὰ
 στηριχθῇ.

Ἐστάθῃ ἀμέσως καὶ ψηλαφῶν ἐνόησεν ὅτι παραπλευρὸς
 ὑδρορροὴ διεκλαδοῦτο κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
 τοῦ ὑπογείου ὑδραγωγείου, ὅπερ ἐξηκολούθει ῥέον κατ' εὐ-
 θεῖαν γραμμὴν.

Ἡ ὑδρορροὴ αὕτη θὰ ἐχρησίμευεν ἄλλοτε εἰς πλαγίαν
 διεκροὴν τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ κρεμάσας τοὺς πόδας εἰς τὴν αὐ-
 λακὰ αὐτῆς εἶδεν ὅτι ἦτο στεγνὴ.

Ἐνῷ δὲ ὁ Μουράτ ἐσκέπτετο ποῦ ἄγει ἄρα γε ὁ δρόμος
 οὗτος τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσεν ὑποκώφους κρότους καὶ ἐκράτη-
 σε τὴν ἀναπνοὴν τοῦ διὰ ν' ἀκούσῃ κάλλιον.

Ἐλεγεσ ὅτι ἐκρόται τύμπανον κεκαλυμμένον ἢ ὁλονὲν ἀπο-
 μακρυνόμενον.

Ὁ θησαυροθῆρας ὑπέθεσεν ὅτι ὁ κρότος οὗτος παρήγετο ἐκ
 τῆς πτώσεως καταρράκτου.

Ἡκούετο ἐκ τῆς παραπλευρῶν ὑδρορροῆς καὶ ἀδιστακτικῶς
 ἀπεφάσισε ν' ἀνακαλύψῃ πόθεν προήρχετο.

Ἡδησας εἰς τὴν στεγνὴν αὐλακὰ, ἐβάρυνε ἐμπρός, ἀλλ'
 ἡ νέκ' αὕτη ὁδὸς ἦτο πολὺ στενωτέρα τῆς ἄλλης, καὶ ἔστε-
 ρεῖτο ἄερος, εἰς τρόπον ὥστε ἡ πορεία κατέστη καθ' ὑπερβο-
 λὴν ἐπίπονος.

Εὐτυχῶς δὲν ἦτο μακρὰ.

Ἐκατὸν τὸ πολὺ βήματα ἀπὸ τοῦ ὑδραγωγείου, ὁ Μου-
 ράτ εἶδεν ὅτι τὸ σκότος ἐγένετο ὀλιγώτερον πυκνὸν καὶ μετ'
 ὀλίγον ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ἐμπρός αὐμυδρὰς λάμψεις.

Ὁ ὑπόκωφος κρότος ἐξηκολούθει καὶ ἐφαίνετο μάλιστα προ-
 σεγγίζων ἀλλὰ νῦν ἤρχετο δεξιόθεν, ὥσως ἐξ ἄλλης ὑδρορροῆς
 ἥτις ἔτεμνε ἐκείνην ἐφ' ἧς ἐβάρυνε ὁ ἐφέντης.

Ὅσῳ αὐμυδρὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ λάμψις ἐνδιέφερον αὐτὸν πολὺ
 πλέον ἢ ὁ ἀγνώστου προελεύσεως κρότος.

Ὅθεν ἐξηκολούθησε προχωρῶν καὶ ἀπορῶν ποῦ ἤθελε κα-
 ταλήξει. Τὸ φῶς ἐκεῖνο δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρχεται ἐξ οὐρανοῦ,
 διότι ἦτο σκότος ἐπὶ τῆς γῆς καθὼς καὶ εἰς τὰ ὑπὸ γαῖαν.

Ἐπερὸν αὐτὸ ἀνθρωποὶ καὶ τί ἀνθρωποὶ ; Μήπως θὰ συ-
 νήντα ὁ ἐφέντης τὴν συμμορίαν ἧς ἀπεσταλμένος ἐξῆλθε τοῦ
 στόλου, ἐνῷ, αὐτὸς, ὁ Μουράτ, ἀνεπαύετο ὑπὸ τὸ ὑδραγω-
 γεῖον ;

Ἠγγικεν ἡ ὥρα ἵνα ἐτοιμασθῇ πρὸς λύσιν φοβεράν ἢ νὰ
 τραπῇ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς δὲν ἦτο ἀνθρωπος εὐκόλως ὑποχω-
 ρῶν· μόνον ὑπεσχέθη νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς
 περισκέψεως. Καὶ πρῶτον κατεκλίθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἐγ-
 καταλειμμένης αὐλακῆς καὶ ἤρχισε νὰ ἐρπῃ βραδέως πρὸς
 τὴν λάμψιν.

Ἐνῷ δὲ εἶπεν οὕτω, τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὸν ψιθυρισμὸν
 δύο ἀνθρωπίνων φωνῶν.

(Ἀκολουθεῖ).